

[Antonsen.]

øvrige ordførere mener, at man på grundlag af den udvalgsbehandling, der nu forestår, har en mulighed for også at behandle det nævnte lovforslag, eller om det vil være nødvendigt for liberalt centrum at fremsætte et nyt forslag vedrørende denne paragraf i loven for at få spørgsmålet behandlet samtidig med det lovforslag, der nu er fremsat.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard): Jeg vil gerne takke for den venlige modtagelse, lovforslaget har fået. Jeg har forstået, at der er fuldstændig enstemmighed om det første af ændringerne, mens der er et enkelt parti, som nærer en smule skepsis over for den anden ændring; men der er altså stort flertal for begge ændringerne.

Dette, at man udarbejder et månedligt tal, kan jo — som hr. Kampmann også var inde på — være til gavn for andre end dem, der beregner pristallet og skal bruge det. Det kan også være af betydning ved forskellige økonomiske overvejelser, og jeg er derfor meget positiv over for tanken om at offentliggøre hvert månedstal.

Jeg er enig i, at det kan være praktisk at undersøge, hvorvidt formuleringen i lovens § 2 giver mulighed for andre former for indhentning af oplysninger. Det er nok ikke sandsynligt, at den skarpe formulering, den har i øjeblikket, også vil give hjemmel til indhentning af oplysninger gennem interviews, men det vil jeg meget gerne møde op i udvalget og tale om og sørge for at skabe basis for.

Til hr. Guldborg vil jeg gerne sige, at man jo ikke kan opstille et tal, som tilfredsstiller alle de forskellige ønsker og behov, som man i forskellige situationer kan have. Det er klart, at det må være et gennemsnitstal, og der må naturligvis så klippes en hæl og skæres en tå eller omvendt; det må vi være indstillet på. Men tallet skal jo også kun udtrykke en bevægelse i gennemsnit, og det skal kun bruges som dette gennemsnit. Når man ser på en folketingsmands aflønning og de reguleringer, han får, og sammenholder det med andre personers lønreguleringer, så er det jo udelukkende prisniveauet og dets ændringer, man skal se på. Vi har ikke bedre mål; jeg tror ikke, det vil være rimeligt at lave differentierede pristal for forskellige grupper og personer.

Der kunne måske være tale om — hvad jeg skal vende tilbage til i svaret på hr. Poul Dams bemærkninger — at overveje et socialt prisindeks; det er jo noget, som jeg ved socialministeren interesserer sig for i øjeblikket. Jeg skal vende tilbage til det, idet der er en række problemer i den forbindelse.

Til hr. Gottschalek-Hansen vil jeg gerne sige, at jeg tror nok, han har misforstået lidt, hvad statsministeren sagde før valget. Så vidt jeg erindrer, sagde statsministeren ikke, at vi havde fået prisstabilitet, men, hvad der er rigtigt, at vi i 1966 var kommet ind i betydelig mere prisstabile forhold end i 1965, at prisstigningstendensen altså var lavere i 1966 end i 1965.

Hr. Poul Dam spurgte, om det ikke var organisationernes egen sag, hvilke tal de ville rette sig efter. De private organisationer på arbejdsmarkedet har jo altid selv besluttet sig til, hvilket reguleringspristal de ville rette sig efter; det er deres sag. Vi lovgiver ikke for de private organisationer på arbejdsmarkedet; vi sørger bare for, at der er tal til rådighed, de kan anvende, og hvis de private organisationer på arbejdsmarkedet kan blive enige om et andet tal end dette kvartalstal, er det jo ikke noget, vi blander os i. Det, vi lovgiver om, er reguleringen for tjenestemænd og de sociale grupper, og herom har vi simpelt hen i loven fastslået, at det er det officielle pristal, der reguleres efter. Men på det private arbejdsmarked må man indrette sig, som man kan blive enig om.

Vedrørende muligheden af at udarbejde ét pristal for de sociale grupper og ét for lønninger vil jeg gerne sige, at det gør man f. eks. i Tyskland. Man har også tidligere været inde på at indføre noget tilsvarende herhjemme. Man har lavet en undersøgelse af, hvordan pristallet virker på de socialt dårligst stillede grupper, og vi er i øjeblikket ved igen at se på spørgsmålet; men selv om det er rigtigt, at de socialt dårligst stillede grupper i en periode ville have fordele af et pristal, hvori fødemidlerne udgjorde en større procent af det samlede grundlag end i den nuværende forbrugssammensætning, ved vi jo, at vi meget let kan komme ud for, at det modsatte bliver tilfældet. Det er altså ingenlunde sådan, at det forhold, at folk med lav løn og indtægter fra sociale ydelser — folk, som har et stort forbrug af